

Hovoří k vám T. Lobsang Rampa, autor knih Třetí oko a Lékař ze Lhasy. Přestože jsem tibetský láma, někteří lidé v Anglii a jeden člověk v Německu se mě snažili zdiskreditovat. Nechce se mi tím zabývat, protože můj agent v Anglii, vydavatel knihy Třetí oko a mnoho dalších lidí mělo možnost vidět mé doklady, které osvědčují, že jsem láma z Potaly v Tibetu a opat. Mé doklady také dosvědčují, že jsem sloužil v čínské armádě jako chirurg.

Část britského tisku proti mně zahájila kampaň, protože jsem jim nechtěl dát interview a nechtěl jsem říct, co oni chtěli slyšet. Na pozadí toho všeho byla zášť mnoha lidí způsobená tím, že mi nerozuměli. Lidé na Západě mají tu vlastnost, že když někomu nerozumí, snaží se jej pronásledovat a znemožnit. Ve své třetí knize vylíčím celý Rampův příběh tak, jak se udál. Ale už teď se budu opakovat a chci zdůraznit, že všechno, co jsem dosud napsal a řekl, je pravda, a vychází to z mé osobní zkušenosti. Rád bych také zdůraznil, že opravdu jsem ten, kdo tvrdím, že jsem. Možná by vás zajímalo pár podrobností o mém životě, které jsou ovšem k nalezení i v mých třech knihách...

Narodil jsem se ve šlechtické rodině v Tibetu a ještě jako chlapec jsem se stal mnichem ve velmi známe lámaserii. S postupem mých studií se zvyšovalo mé postavení a nastal čas, kdy jsem měl odejít z Tibetu do Chunkingu v Číně. Tam jsem na univerzitě studoval několik oborů a získal tituly doktora medicíny, doktora věd a magistra umění. Později jsem se naučil pilotovat letadlo, což se pro mě ukázalo být velice důležité. Když v prosinci 1933 zemřel můj milovaný Třináctý Dalajláma, vrátil jsem se krátce do Tibetu, abych se zúčastnil posledního rozloučení.

13. srpna 1937 začala krutá nadvláda Japonska v Šanghaji a já byl odvelen jako chirurg v hodnosti kapitána čínské armády. K mým povinnostem patřilo létat do bombardovaných oblastí a provádět bezodkladné operace. Začátkem roku 1938 jsem byl Japonci sestřelen a zajat. Po třech měsících se mi podařilo ze zajetí uprchnout. Vrátil jsem se do Tibetu, kde jsem se setkal s přáteli, zúčastnil se několika obřadů a navštívil můj rodný dům ve Lhasě. Poté jsem se vrátil do služby v čínském letectvu. Tou dobou už byla v chodu světová válka a Japonci vítězili na všech frontách. Neměli jsme dostatek zásob, protože Britové uzavřeli barmskou cestu. Měl jsem smůlu a znovu jsem se dostal do japonského zajetí. Poznali mě, a za to, že jsem jim prve utekl, mě krutě mučili. Útěk ze zajetí totiž Japonci považovali za obzvláště hrubý zločin.

Coby chirurga mě umístili jako vězeňského lékaře v ženském koncentračním táboře. Znovu se mi podařilo utéct a znovu mě chytili. Zlomili mi obě nohy, abych už nemohl utíkat. V roce 1944 mě poslali do Japonska do zajateckého tábora u Hirošimy. To byl také ženský tábor a zase jsem tu byl vězeňským lékařem. Některé vězeňkyně pocházely z vysokých společenských kruhů a před svým zajetím měly dobré konexe a velký vliv. Měly proto informace, které Japonci chtěli za každou cenu získat, a mnoho z nich kvůli tomu umučili k smrti. Protože věděli, že se mi ženy s různými věcmi svěřily, mučili mě taky. Následkem těchto útrap jsem onemocněl zápallem plic. Když jsem se začal pomalu uzdravovat, byla na Hirošimu svržena atomová bomba. To Japonce obrovsky vyděsilo a ve zmatku, který nastal, se mi podařilo utéct. Na pobřeží jsem ukradl rybářskou loďku a nechal se v ní unášet na moře – bez jídla, bez vody, ale ne bez naděje. Mnoho dní poté mě vody vyhodila na pobřeží u Kervie **[předměstí města Najin na severovýchodním pobřeží Severní Koreje]**. Odtud jsem se dostal do Vladivostoku – střídavě mě někdo svezl nebo jsem šel pěšky.

Ve Vladivostoku bylo mnoho uprchlíků a někteří z nich cestovali tak, že se ukryli v nákladních vagónech. Ukryl jsem se na podvozku vagónu a vydal se tak po transsibiřské magistrále napříč zmrzlou Sibiří. Za několik týdnů jsem takto dorazil do Moskvy, oblečený v šatech, které jsem našel v jednom z nákladních vagónů. Tam se mi podařilo najít také nějaké jídlo, ale během cesty jsme já i další černí pasažéři museli jíst i vazelínu z podvozků vagónů a také krysy, které se ve vagónech hemžily. Chytali jsme je holýma rukama a jedli syrové. Po několika dnech v Moskvě mě zatkla

sovětská bezpečnost pro podezření ze špionáže. Několik týdnů mi brutálně vymývali mozek a pak mi oznámili, že budu vyhoštěn s Ruska. Pod dozorem důkladně vyzbrojené eskorty jsem byl odvezen do Sychivu na okupovaném území tehdejšího Polska [město v dnešním Lvovském vojvodství na Ukrajině]. Tam jsem byl přenechán osudu. Bylo to krátce po konci války a Evropa byla v té době ještě ve stavu zmatku. Vydal jsem se přes Polsko a Německo do Cherbourgu ve Francii. Zde jsem se dostal na loď a výměnou za práci lodníka jsem mohl plout do Ameriky. Jako členovi posádky mi bylo dovoleno vystoupit na břeh, a už jsem tam zůstal. Dělal jsem různé práce a pokoušel se usadit. Byl jsem i hlasatelem v rádiu. Po čase mě život v Americe začal nudit a já jsem se rozhodnul odjet do Anglie.

Znovu jsem si našel práci na lodi a odpracoval si tak plavbu do Anglie. V roce 1951 jsme přistáli v Southamptonu v Anglii. Přestože mé doklady byly v pořádku, vzbudil jsem v jednom z pohraničních úředníků takovou nenávist, že v rozporu s pravidly a nařízeními roztrhal můj pas a hodil ho do koše. Zavřeli mě do cely, a dva dny nato mě vysadili na palubu jiné lodi, která mířila do Ameriky. Když jsme tam dorazili, tak já, bez dokladů, jsem americké imigrační policii vyprávěl příběh o britském úředníkovi. Se zlou jsem se potázal, o podrobnostech zde mluvit nechci. Musel jsem se vrátit do Anglie. Proč? Podobně jako mnoho jiných lidí mám životní úkol. Souvisí s výzkumem lidské aury, a mým cílem je sestavit přístroj pro její pozorování. Do Anglie jsem se nakonec dostal. Jak se mi to podařilo se dočtete v mé třetí knize.